

го „Мазепинцем” та носителем роздору в російську православно місію та в „русский” народ в Канаді. Щодо самого Филиповського, то йому ходило о те, щоби самому стати єпископом російської православної місії в Канаді, але що на се він не мав жадних шансів, то окликав себе „Карпатороссом” і почав організувати „карпаторусску православну церкву”.

А в місяці вересні архієпископ Александер прийхав несподівано до Канади і показав Українській Греко-Православній Церкві та взагалі всьому, що українське, свої правдиві, московські зуби.

(Дальше буде).

„СЕ НАША СПРАВА”.

Робота євангельських місій (презбтеріанської, баптистської, методистської та дослідників біблій) між українським народом в Канаді зводиться майже виключно до псборювання церковних обрядів. Будь ти найкращою людиною, і жий після науки Ісуса Христа, але коли ти належиш до церкви, в якій є обряди, в якій є свічки, хрести і образи, то ти не християнин, поганець, ідолопоклонник. Натомісць кождий, хто потрапить гукати, що свічки і образи — се погань, забобони, отруя, то він вже „пізнав правду”, є добрим християнином і може будь коли живцем дістатися до протестантського неба.

Православним Українцям не раз і не два доводилося почути нагану від українських євангеліків, устами „Канадійського Ранка”, за те, що вони не хочуть викинути з своєї церкви хреста, свічок і образів. Не раз хотілося відповісти їм словами Ісуса Христа: „Лікарю, виличі перше себе”, бо аж надто було нам відомо, що євангеліки в справі церковних обрядів одно голосять, а що друге роблять. Але думалось: Хай там, вільному воля. А тепер, як то кажуть, вилізло шило з мішка.

Один дописувач „Православного Вісника”, написав, що українські євангеліки в його околиці вживають підчас богослуження свічок і хреста, та що хрестяться рукою. Се дуже заболіло українських євангеліків (найбільше таки мабуть проповідників, бо ану-ж їх хлібодавці довідаються про таку „єресь” в їх місії) і в ч. 229 „Канадійського Ранка” появилася „опрокинення” закидів, зроблених євангелікам дописувачем „Православного Вісника”. Се „опрокинення” між иншим звучить так: „Що до хрещення рукою, — то се наша справа!”

Значить, українські євангеліки справді хрестяться рукою, помимо того, що за се саме накидаються на православних, але православним до того засі!

Що-ж, може й так. Бо й справді що може обходити православних, в який спосіб євангеліки хвалять Бога? Се їх особиста справа. Так, але се саме треба сказати і євангелікам, що не їх діло мішатися в церковні справи православних. Євангеліків повинно зобов’язувати таке саме право, як і православних, отже треба сказати „Канадійському Ранкові” і євангельським проповідникам та їх хлібодавцям таке:

Браття євангеліки! Щодо обрядів в нашій, Українській Греко-Православній Церкві, — свічок, кадила, хрестів — то се наша справа!

Що до молитов за померлих та науки православної церкви про пекло — то се наша справа!

Щодо стремління і завдання Української Греко-Православної Церкви — то се наша справа.

Одним словом все те, що відноситься до нашої Рідної Церкви — наша, — її вірних, — а не ваша справа, отже не пхайте в се свого носа, а як пхаєте і часом по носі дістанете, то не нарікайте, що вам діється якась кривда. С.

АФОРИЗМИ І ДУМКИ.

Якийсь то філософ чи вчений сказав, що він ніби-то продирався все небо у величезний телескоп, але Бога нігде не бачив.

Малий твій розум, коли ти хочеш бачити Бога у порожній просторі.

Заглянь трошка глибше в душу людини — і ти тут-же на місці впадеш осяяний і осліплений, як Савло, відблиском Бога....

Давид Тіній.

Як у просторі неба щезає темрява перед сходом сонця, так і в житті все зле й прикресте гарним перед могутньою силою Доброти.

Давид Тіній.

Ширше розкривайте очі, глибше та глибше дивіться в кожду людську душу, впізнавайте, любіть її, любіть як самого себе, бо більшого й кращого від людини ви нічого й нігде не побачите на землі.

Давид Тіній.

ЗНАЧІННЯ ДЕЯКИХ ІМЕН.

Українці перед тим, ніж стали християнами, мали свої імена, як Володимир, Святослав, Ярослав. З прийняттям же християнства свої давні імена занехували, а приймали такі імена, які мали Греки — отже імена або грецького, або жидівського, або ще иншого походження.

Майже всі людські імена на світі мають в тій мові, в якій повстали, якесь значіння. Так пр. в нас „Володимир” значить — володіючий миром (світом); Ярослав — славлучий весну, або славний, як весна („яр” значить „весна”, від того ярина, яре жито, сонце світить ярко, отже сильно, по весняному). Якесь значіння мають також ті імена, які вживає нині наш нарід і так:

Авксентій (Аксентій) — рогастий.

Агафія (Гафія) — добра, ласкава.

Агрипина (Гирпіна) — на-вернена.

Адам — чоловік з землі.

Александер — заступник, помічник.

Атанасій (Танас) — без-смертний.

Андрій — сильний.

Анна — божя ласка, мила.

Антоній — просячий, не-оцінений.

Борис — північний.

Барвара — чужа, чужени-

ця.

Вартоломей — відважний син.

Василь — царський.

Володимир — володіючий світом (мір-світ).

Гавриїл — божий муж.

Георгій (Юрко) — рільник.

Гарасим — чесний.

Григорій (Гриць) — уваж-ний, обережний.

Гликерія — солодка.

Давид — любий.

Данило — справедливий суддя.

Дмитро — овоч землі.

Домна — пані.

Доротей — Богом даний.

Евген — благородний, че-сний.

Евдокія (Докія, Явдоха) — маюча добру славу.

Евстахій (Стах) — постій-ний.

Євфросина (Фросина) — радісна.

Екатерина (Катерина) — новинна.

Елена (Олена) — повна світла.

Елисавета — божя клятва.

Емиліян (Юмелян) — ла-скавий.

Захарій — Бог згадає.

Яким — божий борець.

Іван — дар божий.

Іосиф — могутий.

Ігнат (Ігнатій) — огненний.

Ілько (Ілія) — веселий.

Кирило — гідний, поваж-ний.

Кіндрат — рішучий.

Константин (Кость) — си-льний, витривалий.

Косеня (Ксенія, Ксенька) — гостинна.

Лазар — маючий божу по-мід.

Лев — сильний.

Лука — блискучий.

Крім поданих є між нашим народом й инші імена, але ті рідше вживаються і щоб подати їх всіх, треба-б було багато місця.

І не певний для Божого Царства той, хто взявся за плуг й позирає назад.

Лукія — освічена.

Магдалина — прославлена.

Макарій — щасливий.

Максим — найвищий.

Марія — властителька.

Маркіян — завялий.

Марко — мудрий, лагідний.

Марта — засмучена.

Мартин — відважний.

Матей — подарований.

Маланка (Меланія) — чор-на.

Мирон — пахучий бальсам.

Михайл — хто подібний Богу?

Модест — смирний.

Мойсей — виратований з води.

Наталка — роджена.

Наум — потіха.

Нестор — більше досвід-чений.

Никита (Микита) — по-бідник.

Никифор — приносячий

побіду.

Никола (Микола) — герой

чароду.

Ольга — свята, сильна.

Онуфрій — маловартний.

Орест — жадний, бажую-чий.

Павло — малий, простий.

Панько (Пантелеймон) —

дуже милосерний.

Параскева (Параска) — при-готовлена.

Палажка (Пелагія) — мор-ська.

Петро — камінь.

Прокіп — дозрілий.

Роман — сильний.

Сава — невірний.

Сильвестер — лісний.

Симен (Симеон, Семко) —

вислуханий.

Соломон — миролюбивий.

Софія — мудрість.

Степан — прикрашений

вінком.

Тадей — розумний.

Тарас — засмучений.

Текля — відважна.

Теодор (Теодосій) — бо-жий дар.

Тома — близнюк.

Трофим (Трохим) — ви-хованок.

Филимон — люблячий.

Филип (Пилип) — їздець,

приятель коней.

Хризостом — золотоустий.

Христина — маюча христі-янську вдачу.

Юліян — молодець.

Юстин — справедливий.

Яков — підступник.

Толстой.